

двануе я глѣдаше и за единъ нѣтъ неможи да я познае; селското спокойствіе, дѣто живѣеше тя придружена съ новото си образование, ученіе и смиренныя ѿ духъ, толко бѣхъ умножили хубость-та ѿ, щото очитѣ на Княза са потъмнихъ отъ свѣтлость-та на лицето ѿ. Князь-тъ като са видѣ прѣлѣстенъ съ толко искусство, не каза ни дума. Грозданка прѣкъса мълчаніето и за да са срадва съ сестра си Добра, коя изново спичяли любовь-та на мжжя си изрече: Княже! това е твоята първа и сжща съпруга Добра. О! колко стараніе приложихме и двама за да бѣхмы я показали врѣдна на твоята добрина!—Какъ рѣче Князьтъ, какъ може да бѣде тая, умната и добра жена да е Добра? съ кое срѣдство тя привлече моята изгубена къмъ нея любовь? какво е това чудо?—Това не е чудо продума Добра драгый ми съпруже! Умътъ, тая Божія дарба, коя имашъ каквото и сичко, и коя въ младость не добрѣ-обработихъ, ми докара злополучіето, въ първытѣ дни, въ кои трѣбваше да бѣдѣ честита, и да ти бѣдѣ веселость; напротивъ азъ ти бѣхъ тежакъ товаръ—нѣ това злополучіе мя подкани, чрѣзъ свѣтитѣ на моята добра сестра Грозданка, да са отдѣля въ уединеніе, и слѣдъ като си отворихъ очитѣ чрѣзъ ученіето, упознахъ че самата хубость на една жена, съ коя я дарува Богъ, може да бѣде много злополучна, ако не глѣда равно съ хубость-та на лицето си, да разхубави и безцѣнный Божій даръ